

Introducere ... VII

De la tropice, în zăpadă ... 1

O întorsătură neașteptată în carieră ... 15

Sinceritate și capitulare ... 29

Regretul 1: Regret că nu am avut curajul să-mi trăiesc viața așa cum mi-am dorit, nu așa cum s-au așteptat alții de la mine ... 45

Produse ale mediului în care trăim ... 59

Capcanele ... 73

Regretul 2: Regret că am muncit atât de mult ... 89

Scop și intenție ... 101

Simplitate ... 115

Regretul 3: Regret că n-am avut curajul să îmi exprim sentimentele ... 131

Fără sentimentul de vinovăție ... 145

Daruri deghizate ... 161

Regretul 4: Regret că nu am păstrat legătura cu prietenii ... 173

Prieteni adevărați ... 185

Acordă-ți permisiunea ... 199

Regretul 5: Regret că nu mi-am lăsat libertatea să fiu mai fericită... 213

Fericirea există doar la timpul prezent ... 227

O chestiune de perspectivă ... 243

Vremea schimbării ... 255

Întuneric și auroră ... 271

Niciun regret ... 287

Zâmbește și cunoaște ... 301

De la tropice, în zăpadă

– Nu-mi găesc protezele. Nu-mi găesc protezele.

Strigătele familiare au năvălit în camera mea, când încercam să mă bucur de după-amiaza mea liberă. Punând cartea pe care o citeam pe pat, m-am dus în camera de zi.

Cum mă așteptam, Agnes era acolo, în picioare, cu o expresie confuză și inocentă în același timp, zâmbind cu gingiile fără dinți. Am izbucnit amândouă în râs. Ar fi trebuit ca gluma asta să-și fi pierdut efectul, de vreme ce o dată la câteva zile uita unde-și lăsa protezele. Însă eu nu uitam niciodată.

– Sunt sigură că faci asta doar ca să vin să stau cu tine, i-am spus eu râzând, începând căutările în locurile devenite de-acum obișnuite. Afară continua să ningă, făcând și mai plăcut confortul și căldura cabanei.

Scuturând din cap, Agnes era neclintită.

– Nici pomeneală, draga mea! Le-am scos înainte să mă odihnesc după masă, dar după ce m-am trezit nu le-am mai găsit. În afara pierderii memoriei, era absolut lucidă. Am ajuns să locuiesc împreună cu Agnes în urmă cu patru luni, după ce am răspuns la un anunț prin care se căuta un însoțitor care să locuiască împreună cu pacientul. Australiancă ajunsă în Anglia, îmi luasem o slujbă cu cazare inclusă într-o cafenea, ca să îmi asigur un acoperiș deasupra capului. Fusesse distractiv și legasem câteva prietenii încântătoare cu alți salariați și cu localnici. Priceperea în domeniul barului îmi fusesse fără îndoială utilă și îmi permisesse să încep să lucrez imediat după sosirea în țară. În această privință, eram recunoscătoare. Dar venise timpul să fac o schimbare.

Îmi petrecusem ultimii doi ani dinainte să traversez oceanul pe o insulă tropicală, pitorească ca o carte poștală. După mai mult de un deceniu de activitate în industria bancară, am simțit o nevoie de nereprimat să încerc o existență care să mă elibereze de tirania programul de luni până vineri, de la nouă la cinci. Împreună cu una dintre surorile mele m-am aventurat în concediu pe o insulă în North Queensland, ca să obținem atestatele de scufundătoare. În timp ce sora mea s-a încurcat cu instructorul de scufundări, lucru care bineînțeles că a fost foarte benefic în privința trecerii testelor pentru amândouă, eu am escaladat un munte de pe insulă. Stând în picioare pe o stâncă enormă, având deasupra mea numai cerul, zâmbind, am avut o revelație. Doream să trăiesc pe o insulă.

Patru săptămâni mai târziu, slujba la bancă s-a dus și toate lucrurile mele erau ori vândute, ori trimise într-un șopron de la ferma părinților. Am ales pe o hartă două insule după criteriul simplu al apropierii geografice. Nu știam despre aceste insule decât că îmi plăcea poziția lor și că pe fiecare dintre ele exista câte o stațiune. Asta s-a întâmplat înaintea epocii Internetului, când poți să afli totul despre orice, cât ai clipi din ochi. După ce am pus la poștă scrisori de intenție, am pornit spre nord, către o destinație necunoscută. Era în anul 1991, tot cu câțiva ani înainte ca în Australia să ajungă și să se extindă și telefonია mobilă.

Pe drum, spiritul meu liber a primit un avertisment oportun și care m-a îndemnat la prudentă, când a fost cât pe ce ca un șofer care m-a luat la autostop să pună capăt rapid experienței. Când m-am trezit pe un drum neasfaltat, în mijlocul pustietății, la mare distanță de orașul în care spusese că voiam să ajung, mi s-au aprins o groază de becuțe roșii care m-au avertizat să nu mai folosesc niciodată autostopul. Bărbatul acela mi-a spus că voia să-mi arate unde locuia, în timp ce casele dispăreau în depărtare și sălbăticie, iar drumul acoperit de pulbere dădea foarte puține semne de trecere a unor călători. Slavă Domnului că mi-am păstrat cumpătul și hotărârea, reușind să ies din acea situație cu vorba bună. Bărbatul a încercat doar să mă sărute, umplându-mă de salivă, înainte să cobor grăbită din mașină, mai înainte de orașul în care voiam să ajung. Deci acesta a fost finalul autostopului în ceea ce mă privește.

Pe urmă m-am limitat numai la transportul în comun și, cu excepția acelei experiențe neplăcute, a trăit o aventură extraordinară, mai ales cum nu știam unde o să ajung să trăiesc la sfârșitul drumului. Călătoria cu nenumărate autobuze și trenuri a făcut și ca drumul meu să se încrucișeze cu al câtorva oameni extraordinari, în timp ce mă îndreptam către un climat mai cald. La câteva săptămâni de la începutul călătoriei, am sunat-o pe mama, care primise o scrisoare prin care eram înștiințată că pe una dintre insulele alese mă aștepta o slujbă. Fiind cât se poate de disperată să scap de povara domeniului bancar, făcusem greșea ridicolă de a spune că eram dispusă să accept orice slujbă și după câteva zile m-am pomenit pe o insulă frumoasă, înglodată până la coate în vase și cratițe murdare.

Însă viața pe insulă a fost o experiență fantastică, nu numai pentru că m-a eliberat de povara chinului de luni până vineri ci și scăpându-mă la modul cât se poate de propriu de povara de a ști ce zi a săptămânii e. Mi-a plăcut la nebunie. După un an întreg în care am fost ceea ce se numește fără vreo mare afecțiune spălător de

vase, am reușit să ajung la bar. Perioada pe care am petrecut-o în bucătărie a fost, de fapt, foarte distractivă și m-a învățat o mulțime de lucruri despre gătitul creativ. Însă a fost și o perioadă în care am muncit din greu, plină de transpirație, într-o căldură infernală, într-o bucătărie fără aer condiționat, la tropice. Dar cel puțin zilele libere

mi le petrecusem rătăcind într-o magnifică pădure tropicală, închiriind bărci și navigând spre insulele învecinate, făcând scufundări sau pur și simplu lenevind în paradis.

Faptul că m-am oferit voluntar pentru bar mi-a deschis în cele din urmă calea către acest post râvnit. Nu era o slujbă tocmai rea. Aveam o perspectivă de milioane, privind apa albastră și liniștită, nisipul alb și palmierii legănați de adierea vântului și restul decorului. Când am început să am de-a face cu clienți fericiți care își făceau concediul la care visaseră toată viața, să fiu expertă în combinații de cocteiluri demne de fotografiile din broșurile de călătorii, lumea mea s-a schimbat cu totul și cu totul, față de viața anterioară pe care o trăisem în domeniul bancar. La bar l-am cunoscut pe un bărbat din Europa, care mi-a oferit o slujbă la tipografia lui. Dorul de a călători m-a mistuit dintotdeauna și după cei peste doi ani pe care deja îi petrecusem pe insulă, începea să-mi fie dor de o schimbare și să-mi placă să fiu cumva anonimă din nou. Când trăiești și muncești în aceeași comunitate zi de zi, intimitatea vieții cotidiene începe să devină cumva sacră pentru tine, ca om.

Era de așteptat să existe un anumit șoc cultural pentru oricine revine la viața de pe continent după doi ani petrecuți pe o insulă. Dar să mă arunc cu capul înainte într-o țară străină, a cărei limbă nici măcar n-o cunoșteam a fost o mare provocare pentru mine, ca să folosesc un eufemism. Mi-am încrucișat calea cu mai mulți oameni de treabă în cursul acelor luni și sunt bucuroasă că am trăit acea experiență. Dar aveam nevoie din nou de prieteni care să-mi semene ca mentalitate, așa că, în cele din urmă am pornit către Anglia. Când am ajuns acolo, abia ajungându-mi banii pentru un card de călătorie cu care să ajung la singura persoană pe care o cunoșteam în această țară și o liră șazezi și șase, a început un nou capitol din viața mea.

Nev avea zâmbetul larg și adorabil și capul acoperit de un păr alb cârlionțat, care începuse să se cam rărească. Era expert în vinuri, îndrăgostit de domeniul lui și lucra, ca atare, la departamentul de vinuri de la Harrods. Era prima zi a reducerilor de vară ale magazinului și proaspăt coborâtă de pe feribotul cu care traversasem Canalul Mânecii, n-aveam cum să nu arăt ca o cerșetoare când am intrat în magazinul acela elegant și aglomerat.

– Bună, Nev. Sunt eu, Bronnie. Am făcut cunoștință mai de mult. Sunt prietenă cu Fiona. Ai dormit pe pernele mele acum vreo câțiva ani, i-am spus peste vitrină, zâmbindu-i veselă.

– Desigur, Bronnie, l-am auzit ușurată răspunzându-mi. Ce s-a întâmplat?

– Am nevoie de un adăpost câteva nopți, te rog, i-am spus eu, cât se poate de plină de speranță.

Ducând mâna la buzunar, Nev mi-a răspuns:

– Sigur. Poftim.

Și uite-așa am obținut un acoperiș deasupra capului, un loc de dormit pe canapeaua sa și îndrumări ca să ajung la adresa lui.

– Poți să-mi împrumuți zece lire, te rog? l-am mai întrebat eu, optimistă.

Fără ezitare, a scos zece lire din buzunar. Cu câteva cuvinte de mulțumire și cu un zâmbet fericit, eram rezolvată. Aveam un pat și mâncare.

Revista de călătorii la care intenționam să obțin o slujbă apăruse în dimineața aceea, așa că am luat un exemplar, m-am dus acasă la Nev și am dat trei telefoane. A doua zi dimineața m-am și dus la un interviu pentru o slujbă cu cazare inclusă la o cafenea din Surrey. Până după-amiază eram deja instalată acolo. Perfect. Viața a mers mai departe câțiva ani, cu prietenii și idile. A fost o perioadă plăcută. Viața la țară mi se potrivea, amintindu-mi uneori de comunitatea de pe insulă și eram înconjurată de oameni pe care am ajuns să-i iubesc. Pe de altă parte, nu eram prea departe de Londra, așa că mi-era ușor să fac excursii regulate, din care majoritatea mi-au făcut o mare plăcere.

Dar mă chemau noi și noi călătorii. Voiam să văd puțin cam cu era viața în Orientul Mijlociu. Iernile englezești lungi fuseseră niște experiențe bune și mă bucuram că trăisem două. Constituiseră un contrast total cu verile lungi și toride din Australia. Dar aveam posibilitatea să aleg să rămân sau să plec și am ales să mai rămân o iarnă, hotărâtă să economisesc bani pentru călătorie. Pentru asta, trebuia să mă depărtez de cafea și să rezist tentației de a ieși în oraș în fiecare seară. Niciodată nu-mi plăcuse în mod deosebit să beau și între timp renunșasem cu totul la băut, dar să ies în fiecare seară mă costa totuși niște bani pe care-i puteam folosi pentru a călători.

Aproape imediat după ce am luat această decizie, mi-a atras atenția oferta de slujbă la Agnes, care era în districtul învecinat cu Surrey. Am obținut slujba de la primul interviu, când fermierul Bill și-a dat seama că și eu crescusem tot la o fermă. Mama lui, Agnes, avea peste optzeci de ani, avea părul grizonat până la umeri, un glas vesel și o burtă mare și rotundă, acoperită aproape în fiecare zi de aceeași jachetă roșu cu verde. Ferma lor era la jumătate de oră de mers cu mașina, așa că mi-era destul de simplu să mă văd cu lumea în zilele libere. Dar acolo mi se părea că era o lume cu totul diferită. Aveam o senzație de izolare, rămânând singură cu Agnes, toată ziua, de duminică seara până vineri seara. Cele două ore libere din fiecare după-amiază nu-mi lăsau prea mult timp liber pentru socializare, deși foloseam ocazional acest răstimp pentru a mă întâlni cu englezul meu.

Dean era o persoană foarte drăguță. Umorul ne legase de prima dată, din primul minut când am făcut cunoștință. Ne-a mai legat și dragostea noastră de muzică. Ne-am cunoscut a doua zi după ce am ajuns în Anglia, imediat după interviul pentru slujba de la cafea și curând a devenit evident că viața fiecăruia dintre noi se îmbogățise și devenise mai distractivă după ce ne cunoscusem. Din păcate însă, nu în compania lui Dean îmi petreceam eu cea mai mare parte a timpului. De obicei eram înzăpezită cu Agnes și de cele mai multe ori eram ocupată căutându-i protezele. Era absolut uimitor că se puteau găsi atât de multe locuri în care să-ți pierzi protezele, într-o casă atât de mică.

Căinele lui Agnes, Princess, un ciobănesc german de zece ani, lăsa păr peste tot. Era un câine cu o fire foarte plăcută, dar își pierdea forța din picioarele din spate din cauza artritei. După câte părea, era o afecțiune obișnuită pentru această rasă. Bazându-mă pe experiențe trecute, i-am ridicat fundul de jos și m-am uitat după protezele bătrânei. De data asta n-am avut noroc. Dar în alte ocazii, se așeza pe ele. Astfel încât merita o încercare. Princess a dat din coadă și pe urmă și-a văzut mai departe de visele ei, lângă foc, uitând într-o secundă de scurta tulburare. Iar și iar, mi-am tot intersectat pașii cu Agnes, continuându-ne căutările.

– Nu sunt aici, îmi striga din dormitor.

– Nici aici nu sunt, îi răspundeam din bucătărie.

În cele din urmă însă, ajungeam să caut eu în dormitor și Agnes în bucătărie. Acestea erau singurele camere din cabană în care eram nevoită să caut, așa că le-am verificat de două ori pe amândouă, ca să fim sigure. În ziua aceea îi alunecaseră în coșul de împletit, de lângă balansoarul ei.

– Oh, ești o comoară, draga mea, mi-a spus, punându-și protezele.

Acum vino să ne uităm împreună la televizor, dacă tot ești aici.

Era o strategie pe care o folosea des și am zâmbit conformându-mă invitației sale. Era o femeie bătrână, care trăise multă vreme singură și era încântată să aibă companie. Cartea mea putea să mai aștepte. De cele mai multe ori nu se putea spune că era o slujbă foarte solicitantă. Trebuia doar să-i țin companie și dacă avea nevoie de mine și în afara orelor de program, nu era nicio problemă.

Mai înainte îi mai găsisem protezele sub pernă, în măsuța de toaletă din baie, într-o cană de ceai din dulapul din bucătărie, în poșeta ei și în multe alte locuri aproape incredibile. Dar le-am mai găsit și în spatele televizorului, în șemineu, în coșul de gunoi, pe frigider și în pantoful ei. Și, desigur, sub Princess, fundul enorm al ciobănescului german.

Rutina este bună pentru majoritatea oamenilor. Personal, cel mai bine îmi merge cu schimbările. Însă rutina își are și ea locul ei și cu siguranță dă rezultatele cele mai bune în cazul multor oameni, mai ales pe măsură ce îmbătrânesc. În cazul lui Agnes, era vorba despre rutine săptămânale și rutine zilnice. În fiecare zi de luni ne duceam la medic, pentru că Agnes trebuia să facă în mod regulat analiza sângelui. Programările erau exact la aceeași oră în fiecare săptămână. Însă o activitate pe zi era suficientă, altminteri i se dădea peste cap rutina cotidiană de odihnă și împletit. Princess ne însoțea peste tot, fie vreme frumoasă sau rea. Haionul era coborât primul. Bătrânul câine aștepta răbdător, dând mereu din coadă. Era o ființă minunată. Pe urmă îi ridicam labele din față și i le puneam sus și o apucam repede de fund ca s-o ridic sus cu totul,

înainte să-i cedeze labele din spate, altminteri trebuia s-o luăm din nou de la început. Și tot restul drumului rămâneam plină de păr nisipiu de câine.

Debarcarea era mai simplă, deși tot avea nevoie de ajutor. Princess se lăsa să cadă, ajungând cu labele din față pe pământ, dar mă aștepta să-i dau jos picioarele din spate. Dacă Agnes avea nevoie de mine s-o ajut cu ceva între timp, Princess aștepta în poziția aceea, cu fundul în sus, până mă întorceam din nou la ea. Odată ajunsă jos, pășea veselă și fără dureri, dând tot timpul din coada ei mare și stufoasă.

Ziua de marți ne-o petreceam la cumpărături în satul învecinat. O mulțime de bătrâni cu care am lucrat de atunci încoace erau zgârșiți. Dar Agnes era exact opusul. Începea mereu să-mi cumpere una-alta, mai ales lucruri de care nu aveam nevoie și pe care nici nu mi le doream. Peste tot pe unde ne duceam, imaginea era aceeași, noi, două femei, una mai în vârstă și cealaltă mai tânără, certându-se între ele. Amândouă zâmbeam și uneori râdeam, dar amândouă eram foarte hotărâte. Ca urmare, sfârșeam alegându-mă cu jumătate din lucrurile pe care voia să mi le ia Agnes. Asta înseamnă diverse delicatose vegetariene, mango de import, o perie de păr nouă, o flanelă sau câte o pastă de dinți cu gust oribil. În zilele de miercuri ne duceam la bingo, tot în satul învecinat. Vederea i se deteriora, așa că eu eram ochii lui Agnes, de confirmare, la bingo. Citea corect numerele și auzea relativ bine, dar făcea o verificare cu mine înainte să încercuiască fiecare număr. Îmi plăceau la nebunie bătrânii de acolo. Eram în prag de treizeci de ani și eram singura persoană tânără, ceea ce o făcea pe Agnes să se simtă foarte specială. Mă prezenta ca fiind „prietena” ei.

– Am fost ieri la cumpărături cu prietena mea și i-am cumpărat chiloți noi, îi anunța ea foarte serioasă și mândră pe prietenii de bingo, toți oameni în vârstă.

Toată lumea dădea din cap și îmi zâmbea, iar eu îmi spuneam în gând „Oh, Doamne!”

Și o ținea tot așa.

– Săptămâna asta i-a scris mama ei din Australia. E foarte cald acolo acum, știți? Și are un nou nepot.

Și din nou toată lumea dădea din cap și zâmbea. Nu mi-a trebuit mult să mă învăț să cenzurez informațiile pe care i le dădeam. Nici nu vreau să mă gândesc cât ar fi știut, altminteri, toată lumea despre viața mea, mai ales când mama mi-a trimis niște lenjerie adorabilă și alte daruri, ca să mă consoleze la distanță. Dar Agnes era toată numai inocență și iubire. Așa că am reușit să îndur roșeața și stânjeneala pe care mi le provoca uneori. Joia era singura zi a săptămânii în care rămâneam în oraș la prânz. Era o zi mare pentru toate trei, inclusiv pentru Princess, desigur. Ne duceam într-un orașel din Kent și luam prânzul cu fiica ei. Patruzeci și opt de kilometri înseamnă o distanță mare după standardele englezești, dar pentru o australiancă înseamnă „peaproape”. Perspectiva pe care o avem în privința distanțelor este în mod evident o chestiune culturală.

În Anglia e posibil să faci cu mașina trei kilometri și jumătate și să ajungi în alt sat. E posibil ca accentul să fie cu totul diferit față de cel din satul vecin și este posibil să nu cunoști pe nimeni, chiar dacă ai trăit toată viața în satul învecinat. În Australia poți să bați și șaiszeci de kilometri pentru o pâine. E posibil ca vecinii să fie atât de departe încât să te sune sau să te apeleze pe stația radio ca să te salute, dar tot consideră că ești vecinul lor. Am lucrat odată într-o zonă din Teritoriile din Nord, atât de izolată, încât lumea se ducea cu avionul la cea mai apropiată cârciumă. Mica pistă de aterizare era plină de avioane de un loc sau două seara și complet pustie a doua zi dimineața, după ce toată lumea se întorcea pe calea aerului la fermele de animale, ghiftuită bine cu grog. Așa că marea zi petrecută în oraș, joia, era cu adevărat o zi mare pentru Agnes și o călătorie plăcută la volan pentru mine. Fiica ei era o femeie blândă și întâlnirile erau plăcute. Amândouă mâncau de parcă ar fi tras la plug: carne de vită, brânză și murături. Adeseori am fost uimită de apetitul pentru murături al englezilor. Însă era o țară bună și pentru vegetarieni. Așa că posibilitățile mele de alegere nu au fost niciodată prea limitate. Pentru că era foarte frig, de obicei alegeam o supă să mă încălzească sau un preparat sățios din paste.

Petreceam zilele de vineri în jurul casei. Locuiam la o fermă de vite care avea propria măcelărie. Ferma era condusă de doi din fiii lui Agnes. Vinerea dimineața ne duceam la măcelărie. Deși Agnes insista să nu se grăbească deloc și să vadă totul până în cele mai mici detalii, în fiecare săptămână cumpăra, cu precizie, exact aceleași lucruri. Măcelarul chiar se oferea să livreze el comanda, dar nu.

– Mulțumesc foarte mult, dar trebuie să vin aici să aleg, îi răspundea ea politicoasă.

Pe vremea aceea eram vegetariană. Acum sunt vegană. Dar trăiam la o fermă de vite, nu prea diferită de cea la care crescusem.

Deși nu susțineam consumul de carne, înțelegeam și afacerea

Cele mai mari 5 regrete ale persoanelor aflate în pragul morții

10 aceasta, și stilul de viață. La urma urmelor, era vorba despre o atmosferă familiară.

De la măcelărie ne întorceam pe jos și treceam prin grajd, unde vorbeam cu lucrătorii și cu vacile. Agnes mergea încet, ajutându-se cu bastonul, cu mine alături și Princess în spatele nostru. Nu conta cât de rece era vremea, ne îmbrăcam mai gros. Așa ne petreceam întotdeauna zilele de vineri, cu o vizită la măcelărie și apoi la vacile din grajd.

Am fost uimită de deosebirea dintre felul în care erau tratate vacile englezești în comparație cu cele australiene, cu grajdurile călduroase și atenția individuală de care se bucurau. Dar vacile din Australia nu erau obligate să îndure iernile englezești. Însă tot mă întrista foarte mult să ajung să cunosc vacile una câte una, știind că, probabil, mai târziu o să le cumpărăm carnea de la măcelărie. Era ceva cu care e greu să te împaci și eu una nu am reușit niciodată să fac acest lucru.

Stilul meu de viață vegetarian era de multe ori subiect de discuții acasă, în ciuda încercărilor mele de a păstra tăcerea și a respectului față de stilul de viață ales de familie. Nu am fost niciodată genul de vegetarian sau vegan care să discute excesiv pe aceste teme. Însă după ce am văzut ceea ce am văzut cât am crescut și după ce am fost duși cu școala la un abator, într-o excursie care m-a marcat pe viață, înțeleg de ce unii vegetarieni vorbesc foarte mult și pasional pe această temă. Ți se rupe inima, după ce îți aduni curajul să vezi cu sinceritate aceste industrii și ceea ce se petrece în spatele zidurilor.

Însă eu am preferat să trăiesc liniștită și simplu, respectându-i fiecăruia dreptul să își trăiască viața așa cum îi place. Discutam despre convingerile mele numai dacă eram întrebată și eram chiar bucuroasă să fac acest lucru, dacă interesul era veritabil. Însă este interesant faptul că persoane aproape străine, consumatoare de carne, m-au atacat de-a lungul anilor fără să fie provocate de mine, pur și simplu din cauza alegerii mele de a nu consuma carne. Poate că, în parte, acesta este motivul pentru care am ales să trăiesc o viață vegetariană liniștită. Pur și simplu mi-am dorit pacea. Așa că atunci când Agnes a început să mă întrebe de ce eram vegetariană, am ezitat. Însăși supraviețuirea ei se baza pe veniturile realizate de ferma de vite. De fapt, cred că la fel era și în cazul supraviețuirii mele, deși nu am făcut imediat această legătură. Am acceptat slujba aceasta pur și simplu din intenția de a economisi bani și de a-i înviora puțin viața bătrânei doamne. Însă ea a insistat cu întrebările. Așa că i-am spus ce am simțit când am văzut vitele și oile ucise, când eram mică și cât de afectată am fost de acele imagini, cât de mult iubeam animalele și că observasem că vacile mugesc altfel când simt că sunt pe cale să moară. Urletele lor de teroare și panică mă mai bântuie încă.

Atât a trebuit. Agnes a declarat pe loc că se face vegetariană.

– Oh, Doamne, mi-am spus eu. Cum o să explic asta familiei?

Am vorbit la scurt timp după aceea cu fiul ei, iar el a vorbit pe urmă cu Agnes despre dorința lui ca ea să continue să mănânce carne. La început, n-a vrut să cedeze deloc. În cele din urmă, Agnes a acceptat să mănânce carne roșie o singură zi pe săptămână, pește o singură zi pe săptămână și pui încă o zi pe săptămână. În zilele mele libere, familia îi dădea de mâncare, așa că mânca și atunci carne.

Cu timpul, concepțiile mele s-au consolidat și acum nu aș mai accepta o slujbă care presupune să gătesc carne. Dar pe atunci o făceam și urâsc de-a dreptul această parte a slujbei pe care am avut-o. N-aș mai putea să gătesc carne fără să mă gândesc că odată, cândva, a fost parte dintr-o ființă vie minunată, care avea sentimente și dreptul la viață. Așa că mi-a convenit pe loc acest aranjament, chiar dacă peștele și puiul sunt tot animale, potrivit concepției mele.

S-a dovedit însă că Agnes fusese de acord cu fiul ei, Bill, doar ca să păstreze liniștea. Nu avea nici cea mai mică intenție să mănânce carne în vreo zi a săptămânii. Așa că mi-am petrecut restul iernii și lunile de primăvară gătind pentru noi festine vegetariene delicioase, prăjituri cu nuci, supe divine, legume călite și pizza gourmet. Cred că Agnes s-ar fi mulțumit, de altfel, și cu ouă fierte și, desigur, cu fasole la cuptor. La urma urmelor era englezoaică și englezilor le place la nebunie fasolea.

Zăpada s-a topit și narcisele au înflorit, anunțând primăvara. Zilele au început să fie tot mai lungi și cerul a început să se limpezească. Pe măsură ce ferma a revenit din nou la viață, vițeei nou-născuți alergau cu picioarele nesigure și subțiri. Păsările s-au întors și ele și ne întâmpinau în fiecare zi cu ciripitul lor. Princess a năpărlit și mai mult. Eu și Agnes am renunțat la hainele și căciulile de iarnă și ne-am continuat programul încă vreo câteva luni, bucurându-ne de soarele primăverii. Eram două femei din generații foarte diferite,

plimbându-ne zi de zi la braț, râzând împreună și spunându-ne povești.

Însă depărtările mă chemau. Amândouă știusem de la bun început că o să plec. Mi-era dor și de Dean. Sfârșiturile de săptămână nu ne mai ajungeau și de-abia așteptam să plecăm împreună la drum. N-a durat mult și au dat din nou anunț pentru slujba mea și zilele petrecute împreună au început să se sfârșească. Lunile acelea petrecute cu Agnes au fost o experiență minunată și specială. Deși acceptasem această slujbă din cauza dorului de călătorie, slujba de însoțitoare era frumoasă.

Pentru mine, una, era mult mai plăcută decât să torn bere. Prefer să ajut să se țină pe picioare un om care este în vârstă și neputincios, decât pe unul tânăr și beat sau chiar bătrân și beat. Și făcusem din plin și una și alta cât lucrasem pe insulă și în cafeneaua englezească. Preferam mai curând să caut protezele unei femei în vârstă, decât să golesc scrumiere murdare și să golesc halbe.

M-am dus cu Dean în Orientul Mijlociu, unde am fost uimiți de culturile cu totul diferite dar fascinante (și am mâncat o mulțime de preparate delicioase). Cam după un an minunat petrecut acolo, m-am dus s-o vizitez pe Agnes. Mă înlocuise o altă australiancă cu care am avut o discuție lungă și foarte plăcută, după ce Agnes a adormit pe fotoliul ei. Cum ne-am povestit o mulțime, ea a recunoscut că a fost oarecum descumpănită de prima întrebare pe care i-a pus-o Bill la interviu. Am întrebat-o care a fost și am izbucnit în râs când mi-a spus.

Prima întrebare pe care a pus-o Bill a fost:

– Nu ești vegetariană, nu?